

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea de treizeci de ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

De la mijitul zorilor stau gata cu masă de cuvânt ca să Mă așez în carte cu pomenirea acestei zile mărețe în cer și în vreme, pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ, și sunt la veghe cu sfinții și cu îngerii, fiilor din cetatea cuvântului Meu, fiilor cu care am mai rămas, o, și sunt cu martori din cer și de pe pământ ca să cuvintez și să mărturisesc despre venirea Mea cuvânt pe pământ acum, după două mii de ani de la întruparea Mea, că am venit din cer trimis ca să Mă întrupez și să Mă fac Om între oameni și să fac voia Tatălui ca să vin după om, ca să Mă vadă oamenii și să rămână adevărul întrupării Mele, căci am fost Dumnezeu-Omul treizeci și trei de ani pe pământul oamenilor și M-am ridicat apoi pe nori la Tatăl și sunt de-a dreapta Lui, la locul Meu cel din vecii, o, și iarăși cobor din cer de lângă Tatăl, și lucrez ca pe vremea când vorbeam cu Moise, cu Samuel, cu fiii smereniei și ai credinței în Dumnezeu, cu cei blânzi și smeriți cu inima și plini de umilință de duh, cu Verginica Mea, cu care am început cuvântul Meu peste pământ, iar după un timp de douăzeci și cinci de ani de cuvânt am luat-o în cer martor mare, iar acum treizeci de ani am coborât cu ea și cu alți martori cerești și am așezat piatră de temelie, începutul cetății văzute a cuvântului Meu, cetatea Mea de scaun pe vatra neamului român, o, și stăm cu voi la masă de cuvânt, fiilor cu care am mai rămas după ziua mărturiei scrise în cer cu litere scumpe lui Dumnezeu, ziua de 22 a lunii a șaptea a anului 1991 după Hristos, ziua când Tatăl, Fiul și Sfântul Duh a binecuvântat ivirea pietricelei albe, scrisă în Scripturi să se ivească pe pământ, simbolul cel sfânt, mărturisirea lucrării cuvântului Meu și al rodului lui lucrat prin trâmbița Mea Verginica, sămânța începutului trudei Mele ca să-Mi ridic un popor al Meu, numai al Meu, și să trec înainte, să merg mai departe cu venirea Mea cuvânt pe pământ, și iată, merg, iar vouă vă spun în ziua aceasta de pomenire sfântă: Pace vouă, vă spun, vouă, fiilor, celor cu care am mai rămas ca să merg și ca să fiu Eu Calea!

O, Eu sunt Calea, fiilor, iar cei ce înțeleg aceasta îndeajuns, aceia sunt cei ce rămân cu Mine pe cale, iar Eu rămân cu ei și merg, și merg cuvântând, că aceasta înseamnă să merg, și mersul Meu este cuvântul, cuvântul Meu și voi.

O, pace vouă în ziua aceasta de mărturie, fiilor! Cuvântul Meu și voi, acesta este mersul Meu, aceasta este calea. Celelalte căi nu sunt Calea, căci Calea înseamnă Hristos și mersul cu Hristos, și nimeni nu poate să meargă mai deplin cu Hristos ca și pe calea cuvântului Meu cu voi, și de aceea am spus: *«Eu sunt Calea»*. Cine își alege altfel de cale pentru pașii vieții lui, nu este calea Mea ceea ce-și alege, ci e altceva, care nu duce la viață. Calea, Adevărul și Viața, numai pe calea cu Hristos sunt, și iată, e lipsit de minte tot omul care bâjbăie toată viața lui pe pământ căutând ce să facă, și încotro să meargă pașii vieții lui. Calea însă când și-o alege omul, el trebuie mai întâi să știe despre Dumnezeu și cum se merge pe calea cu Dumnezeu, ca nu cumva să-i fie zadarnică alegerea și să nu capete apoi viața cea veșnică.

Fiilor, fiilor, le spun oamenilor de pe pământ că această lucrare de cuvânt este Calea. Am venit Eu în calea omului ca să i-o arăt, ca să se vadă și ca să vadă omul și să nu poată spune că n-a văzut, că n-a auzit cum strig Eu în lung și în lat că Eu sunt Calea.

O, strig de mult, de mult peste un popor care Mi-a auzit cuvântul care curge din gura Mea ca râul de atâta vreme, de aproape șaptezeci de ani. Tot timpul acesta am avut un popor care să Mă audă, dar nu ca să Mă și urmeze cu pașii vieții lui, căci veneau și Mă auzeau și plecau iarăși întru ale lor, și n-am putut să-Mi fac ucenici cu care să merg. Iar acum strig la toți oamenii de pe pământ să nu stea nevegheți și nepăsători când Eu slobozesc cuvântul Meu și Mă fac cale cu el pentru cei ce caută calea.

O, vin suferințe pentru nepăzirea vieții și a tainei vieții. Vin dureri ca plată pentru calea părăsită de om, calea vieții. Nu toți pricep taina aceasta mare, dar toți pot auzi pe Domnul venind cu calea spre ei, numai să meargă pe ea până la rodul cel de la capătul mersului.

O, omule, omule pribeag, tu, care știi sau nu știi că Eu sunt Calea, că Eu sunt Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, o, nu-I poți sluji în orice fel lui Dumnezeu cu viața ta, decât așa cum Mi-a fost viața Mea. Eu n-am avut nimic din lumea aceasta, iar tu ești din lume, omule, și n-ai pe Dumnezeu de partea ta dacă ești în lume. I-am scos din lume pe ucenicii Mei ca să nu mai fie nici ei din lume, și numai apoi au rămas ei cu Mine pe cale, căci au aflat Calea, și așa au mers apoi.

O, ce vei face, lume, tu și fiii tăi? Am ieșit cu calea înaintea ta, și de pe ea cuvintez și ți-o arăt, și tu nu faci pasul, iar nehotărârea ta te va durea. Vor veni suferințe pentru cei ce rămân în necredință față de calea vieții, cu care Eu, Domnul Iisus Hristos, ies înaintea omului în vremea aceasta de împlinire a Scripturilor celor de apoi și strig în lung și în lat: Eu sunt Calea!

Această zi de pomenire are în cer tot tabloul ei cel de acum treizeci de ani, când Eu, Domnul, am coborât cu îngerii și cu sfinții și cu trâmbița Mea Verginica și am așezat întâia piatră de temelie a cetății cuvântului lui Dumnezeu, cetate de mărturie, proorocită să fie, și de aceea ea este, și tot iese pic cu pic de sub taina ei, căci este ea păstrată și ivită spre luminarea neamurilor, precum este scris, și din ea iese râul cuvântului Meu, iar cuvântul este lumina neamurilor și luminează ea în întuneric, așa este scris.

Această zi de bucurie este și zi de durere, căci pe cât de mare a fost pentru tot cerul sfânt bucuria cea de acum treizeci de ani, o, pe atât de grea este acum durerea ei între cei din cer și între cei de pe pământ rămași sub crucea Mea cea de azi a purtării cuvântului Meu peste pământ. Am în fața tronului Treimii dumnezeiești, am fotografia zilei când a fost așezată la locul ei piatra de temelie a Sfintei Sfințelor Noului Ierusalim, și această piatră a avut legătură cu începutul lucrării cuvântului Meu, cu trâmbița Mea Verginica. Ea a fost și este piatra pe care Eu, Domnul, am zidit timp de douăzeci și cinci de ani calea Mea spre oameni, cuvântul Meu peste pământ, mai întâi peste un popor tainic, și apoi, de atunci, de când ea a fost ridicată lângă Mine în ceruri, a fost apoi mersul Meu peste pământ de la margini la margini, după ce am făcut calea liberă ca să merg, ca să trec peste hotarele de aici și să sun peste tot, vestindu-Mă pe Mine Însumi Calea pe care omul poate să meargă cu viața sa, și să aibă ca rod viața cea veșnică apoi.

Această fotografie a zilei celei de acum treizeci de ani este acum în cer o amintire cu durere, căci s-au desprins apoi din ea cei din ziua aceea de mărturie și și-au schimbat mersul vieții și calea, o, că nu toți au iubit, și de aceea au plecat, iar dacă n-au iubit până la sfârșit s-au sfârșit și ei de pe cale și nu mai sunt, și sunt departe într-un somn de-al lor, de ei ales ca să poată pleca din lucrarea tainelor cerești a lucrului cuvântului Meu purtat peste pământ, și căruia ei nu-i mai înțeleg rostul, decât când vor vedea rodul cel împlinit, căci Eu, Domnul, nu grăiesc în zadar, așa cum ar da ei acum să creadă.

E dureroasă mult această amintire, dar e și cu mângâiere pentru Mine, fiindcă Eu merg, Eu am rămas și merg și lucrez cu cei rămași și-Mi prădesc popor și-i dau mereu povață de viață, mereu, mereu îi dau, și veghez cu grijă, o, și fericiți sunt cei ce veghează și ei pentru viața lor cu Mine și plăcută Mie, după ce au văzut ce ușor poate cădea de lângă Mine cel ce nu veghează, o, că mulți au căzut dacă altceva au lucrat decât ceea ce este viața celor ce merg cu Mine pe cale până la capătul mersului, și apoi rodul cel pentru mers.

O, fiilor cu care am mai rămas dintre cei ai mărturiei zilei de atunci, o, măi fiilor, v-am spus adesea că voi nu aveți pe pământ cine să vă ocrotească, să vă acopere, să vă întărească pentru lucrul Meu cu voi. De la început ați fost părăsiți, mai întâi de slujitorul care a fost lângă voi dintre arhierii bisericii acestui neam, căci el a fost pândit de cei invidioși și a fost

forțat să fugă, să nu mai stea de partea Mea și a voastră și să nu mai mărturisească pentru Mine pe mai departe. O, a fugit de lângă voi cela ce avea să vă păzească de lupi, a fugit de frică, a fugit, bietul de el, în gura lupului. A fost forțat să fugă și să vă lase fără apărare ca păstorul cel neputincios care nu-și pune viața pentru oile sale. Eu însă am închis gura lupului și am împlinit peste voi proorocia rămasă din gura arhierelui Meu când a plecat de lângă voi și când a mărturisit că această lucrare de cuvânt va rămâne lucrând pe calea ei cu mersul ei, va rămâne și va merge și fără de el, căci nu el a pus-o pe cale, ci Eu, Domnul, am pus-o să meargă. Eu am început-o, și Eu merg, o, și se împlinește această proorocie.

Fiilor, fiilor, a fugit arhierul cel credincios Mie atunci, a fugit, căci vrăjmașii răutății din biserica acestui neam fac jocul lui antichrist, care demult domnește ca să strice rânduielile cele sfinte și să rămână el apoi. O, dar Eu, Domnul, M-am ridicat ca un viteaz și am lucrare de cuvânt și cu ea slăbesc puterea cea vrăjmașă, fiindcă scris este că Hristos este Biruitorul, și nu antichrist, și nu satana, și iată, Eu sunt, o, și sunteți și voi, cei ce stați sub straja cuvântului Meu ca să-l puneți voi peste capul tuturor dușmanilor, o, fiilor, și nu vor mai fi dușmani, că toți cei de pe pământ vor tânji după această apă vie, după mântuirea cea prin ea, și încă un picuț și se va vedea aceasta.

Fiilor, fiilor, cei ce n-au răbdat până la sfârșit, precum este scris despre cei cu Dumnezeu pe cale, o, aceia n-au înțeles cu mintea lor ce este această lucrare de cuvânt al lui Dumnezeu peste pământ, o, și au ieșit din împlinirea ei, de pe calea ei, care are la capăt rodul ei, dar și durerea ei pentru cei ce n-au răbdat cu Mine ca să Mă ajute sub cruce, ca să-Mi dea puteri sub cruce, o, că sunt obosit de așteptare și sunt îndurerat, fiilor, și Mă uit peste portretul acestei zile de amintire și sunt îndurerat, iar voi sunteți ca și Mine și trageți din greu să-Mi pot Eu păstra un popor cu duhul credințioșiei pentru Domnul și stați la veghe pentru aceasta, o, că trebuie multă, multă lepădare de sine ca să vină dragostea lui Dumnezeu în cei care vin de bunăvoie și nesiliți din părți ca să cunoască, să iubească pe Domnul prin acest cuvânt, căci sunt Scripturi de împlinit, și Eu sunt puțin ajutat de pe pământ, căci altădată lucrăm prin sfinții de pe pământ. Acum însă nu mai am așa bogăție, așa han, la care să poposesc și să-Mi las sarcina jos și să mai și împart spre lucru, și să Mă ridic apoi și să merg și să-Mi fac lucrarea, care nu trebuie să stea din lucrul ei, nu trebuie Domnul să stea din lucru, o, fiilor.

O, omule pribeag și fără țară, când tu nu-I faci Domnului odihnă în tine din pricina minții tale și a iubirii de sine, de care nu dai să te lași, o, nici tu n-ai odihnă, căci odihna ta este Domnul, iar fără El pierzi odihna, pierzi pacea, te tulburi, ești nemulțumit și cauți să poți prin tulburarea din tine și pentru ea, și apoi vezi ce capeți, după ce nu-L lași pe Domnul să Se odihnească în umilința inimii tale, în lucrul iubirii tale, căci omul care nu are, sau care părăsește iubirea și duhul ei, o, e străin de tot de ea, de fața ei pe fața lui, de taina ei, de cei din cer.

O, fiilor, iubiți pe Domnul prin sărăcie, prin ne iubire de sine, ca să-L puteți iubi pe El, și nu pe voi. Iubiți-L prin fuga de lume și de duhul lumii, prin neasemănarea cu lumea, o, că dacă semeni cu lumea și faci ca lumea și iei din lume, nu te cunoaște Domnul, fiu creștin.

O, fiilor, iubiți pe Domnul prin multă umilință de duh, căci omul este păcătos și îi trebuie iertare de la Dumnezeu mereu, mereu, și rugăciune de iertare mereu, mereu, fiilor.

O, nu pot, de jale nu pot să grăiesc despre puterea acelei zile de amintire, când Eu, Domnul, am binecuvântat pe pământ taina și lucrarea bisericii de Nou Ierusalim, taina cea de la sfârșit de timp, și pe fiii ei, și pe care nu-i mai am pe toți, și-Mi e jale. Mă mângâi cu cei rămași, și dau să Mă mângâi cu cei de azi popor al cuvântului Meu.

Sunteți și voi tristuți, și cu suspin în voi, fiilor cu care am mai rămas în cetate. O, am rămas cu voi, fiilor, și dăm să avem în locul celor ce n-au iubit până la sfârșit și să punem

înapoi și să vindecăm rana aceasta grea, o, și Mi-e milă de voi tot timpul, și vă este și vouă milă de Mine și de durerea cu care am rămas pentru cei pierduți.

Mă aplec să vă mângâi. Voi ați rămas cu Mine, fiilor, și de aceea vă mângâi. E grea tristețea, dar nădejdea face puteri noi spre răbdarea cea cu rod pentru ea.

Nu numai voi, fiilor, dar nici Eu nu pot în ziua aceasta lucru mai mult. Ajunge zilei durerea ei, iar noi mergem mai departe pentru lucrul Tatălui cu noi. Ne adunăm gândul dinspre durerea care stârnește durere și privim la lucrul Tatălui, căci Tatăl lucrează, fiilor. Ridicăm spre Tatăl zi de pomenire a zilei de serbare și trecem spre lucrul care-l avem de purtat pe umeri, iar dragostea ne va fi de ajutor și de mângâiere, fiilor.

Pace vouă acum și apoi, pace, fiilor! Sunt aici, la masă cu voi, cu toți martorii din cer ai zilei de pomenire acum aici.

Pace vouă! Lucrați mereu pace peste orice durere v-ar încerca pe voi. Vă port în brațul Meu dumnezeiesc, o, fiilor. Amin, amin, amin.

09/22-07-2021